

LXXIV.

Forflag til Lov

om

Omskrivning fra Rigsmønt til Kronemønt af Postvæsenet vedkommende Betalinger.

(Forelagt af Indenrigsministeren (Tobiesen) i Folkethinget den 29de Januar 1875).

Ved Omsetningen fra Rigsmønt til Kronemønt af de i Postloven af 7de Januar 1871 § 12 omhandlede Betalinger for Postforsendelser bringes den i Møntloven af 23de Mai 1873 § 18 2det Stykke indeholdte Bestemmelse ikke til Anvendelse, men de enkelte Portotaxter omskrives i Overensstemmelse med Reglerne i 1ste Stykke af den nævnte Paragraf i Møntloven. Foranstaaende Bestemmelse træder i Kraft den 1ste Januar 1875, forsaavidt angaar den i Postlovens § 12 Lit. f. 1 fastsatte Betaling for Befordring og Udlivering eller Omdeling af Eidender og Tidsskrifter.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

§ 18 i Møntloven af 23de Mai 1873 gaar ud fra, at alle ved Lov i Rigsmønt givne Betalingsbestemmelser blive bestaaende, indtil de ved Lov forandres. Da Betalingerne fra den Tid, den nye Regningsenhed indføres, imidlertid skulle udredes i den nye Mønt, har den nævnte Paragraf i sit første Stykke givet Hovedreglen for, hvorledes den enkelte Betaling bliver at udrede. Der er derhos i Paragrafens 2det Stykke tilføjet, at, forsaavidt en Betaling er bestemt saaledes, at det er ved en Multiplikation af et Beløb i Rigsmønt eller ved en Sammenlægning af flere saadanne Beløb, at den Betaling kommer ud, som efter Retsforholdets Bestaafenhed skal udredes under Det, bliver Betalingens Hovedsum at udregne efter den gamle Møntberegning, inden Omsetningen til den nye Mønt foretages efter Paragrafens Hovedregel. Denne sidste Regel, hvis Motiv har været at reducere det ved Møntforandringen for den private Kreditor saavel som for Staten ved Opbeholdelsen af Lovbestemte Afgifter foranledigede Tab til det mindst Mulige, finder ogsaa Anvendelse paa Portotaxternes Beregning efter de i Postloven af 7de Januar 1871 § 12 indeholdte Bestemmelser.

Naar man, som Tilfældet har været med Møntloven, ogsaa forsaavidt angaar Udredelsen af de Lovbestemte Afgifter til Staten, har villet indskrænke sig til at give en almindelig, samtlige de forskjellige herhen hørende Forhold omfattende Regel, maa det erkendes, at denne ikke kunde formuleres paa anden

Maade, end sket er ved Møntlovens § 18. Men det lader sig ikke følge, at en saadan Ordning vil virke hæmmende for det nye Møntsystems Gjennemførelse, og dette gjælder navnlig, forsaavidt Ordningen vedrører de i Postloven af 7de Januar 1871 § 12 fastsatte Betalinger. Medens det nemlig i Reglen ifkun er enkelte Klasser af Landets Befolkning, i hvis Lod det falder at sætte sig ind i de Regler, der gjælder med Hensyn til Erlæggelsen af Afgifter som Løb, Retsportstier og deslige, hvilke derhos som oftest udregnes af vedkommende offentlige Funktionærer, ere de postalste Forhold derimod af den Bestaafenhed, at den langt overveiende Del af Befolkningen er nødsaget til selv at anvende de Forskrifter, hvorefter de postalste Afgifter optrædes. Saa godt som Alle og Enhver ville altsaa, til Skade for det nye Møntsystems Gjennemførelse, af Hensyn til Postlovgivningen vedblivende være opfordrede til stadig at rekurere til det gamle Møntsystem. En saadan Ordning bør derfor søges undgaet, og det saa meget mere, som det kan forudses, at samme tillige, naar Befolkningen har gjort sig fortrolig med det nye Møntsystem og dens Bevidsthed om den ældre Møntordning er i Færd med at forsvinde, vil give Anledning til idelige Misforstaaelser af Reglerne om Betalinger for Postforsendelser og fremkalde Besværinger herover, som Administrationen ikke vil se sig i Stand til at afhjælpe.

3. Erkjendelse af, at Afgifter bør ansættes